

Đưa Con Rơi

Tạ Quang Khôi

Lão Quý nửa tỉnh nửa mê nằm trên một chiếc giường nhỏ trong một bệnh viện. Lão lờ mờ nghe như có ai nói gì bên tai. Lão cố gắng mở mắt để xem người đang nói là ai. Lão thấp thoáng thấy một người mặc áo trắng đang đứng cạnh giường. Lão không biết người đó là bác sĩ hay y tá. Ông ta đang nói gì với lão mà lão nghe không rõ vì chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.. Lão nhắm mắt lại, rồi ngủ thiếp đi. Trong giấc ngủ mê man, lão được tiếp nước biển, nên khi tỉnh dậy, lão thấy trong người dễ chịu và tỉnh táo. Không những thế, lão còn thấy bụng đói. Lão với tay lên đầu giường để bấm chuông gọi y tá trực. Không đầy 5 phút sau, một nữ y tá vội vã bước vào phòng. Bà ta hỏi ngay:

- Ông Thấy trong người thế nào?"

Lão phều phào đáp:

- Tôi thấy đói!"

Bà y tá tỏ vẻ mừng rỡ:

- Ô! Thế thì tốt quá! Đó là triệu chứng khỏe lại. Tôi sẽ mang đồ ăn vào ngay."

Rồi bà hấp tấp ra khỏi phòng. Không đầy 10 phút sau bà trở lại với một khay đồ ăn, gồm một tô xúp và một ổ bánh mì. Ngoài ra, còn có thêm một bánh ngọt để ăn tráng miệng. Lão vừa cảm ơn bà y tá vừa vội cầm lấy muỗng để bắt đầu ăn. Bà y tá cười vui vẻ, bước ra khỏi phòng.

Khi đã ăn no, lão nằm xuống nghỉ. Vừa lúc đó, một nữ y tá khác vào bắt mạch, đo huyết áp cho lão. Trước khi ra khỏi phòng, bà chợt hỏi:

- Bác có quen ai tên Phượng không?"

Vì câu hỏi bất ngờ, lão ngỡ ngác lắc đầu. Bà y tá mỉm cười, không nói gì, bước ra khỏi phòng. Còn lại một mình, lão nằm suy nghĩ vẩn vơ, chợt nhớ tới tên Phượng mà bà nữ y tá vừa nhắc. Lão lầm bầm "*Phượng! Phượng!*" Rồi lão chợt thấy tên này quen quen. Rồi, bỗng lão reo nho nhỏ: "*Ồ, phải rồi! Chắc Phượng này chứ còn ai vào đây nữa!*" Thế là cả một dĩ vãng xa xưa trở về.

Hồi trẻ, còn độc thân, lão là một giáo sư dạy trung học. Trong trường, có một nữ giáo sư mót tốt nghiệp sư phạm, tên là Phượng. Cô còn trẻ nên ít kinh nghiệm, thường hỏi lão nhiều việc trong nghề gõ đầu trẻ. Vì thường nói chuyện với nhau, hai người trở nên rất thân mật, rồi yêu nhau lúc nào không biết. Cả hai còn độc thân nên chuyện yêu thương là bình thường. Rồi hai người quyết định sẽ làm đám cưới để chính thức là vợ chồng. Gia đình Quý đã nhờ mai mối xin hỏi Phượng cho Quý và đã định ngày làm đám cưới. Vì chắc chắn sẽ là vợ chồng nên hai người không cần giữ gìn gì nữa.

Nhưng bỗng ngày 30 tháng 4 1975 ập tới. Người miền Nam hoảng hốt, hoang mang. Thế là các cuộc vượt biên tìm tự do, trốn chạy cộng sản ào ào diễn ra. Một hôm, Quý đến tìm Phượng để xin bố mẹ Phượng cho phép cưới..."chạy tang", rồi cả hai sẽ tìm đường ra biển ty nạn cộng sản. Nhưng, Quý rất ngạc nhiên vì nhà Phượng đóng cửa im lìm. Anh gõ cửa mãi mà không ai ra mở. Một người hàng xóm thấy thế, bèn ra nói nhỏ với Quý là gia đình Phượng đã đi khỏi nhà đêm qua. Tuy bà hàng xóm không nói rõ đi đâu, Quý cũng đoán biết gia đình Phượng đã tìm đường vượt biên. Quý rất thất vọng, nhưng không dám trách gia đình Phượng, vì trong tình thế này, nếu có cơ hội tốt không ai có thể bỏ qua.

Quý đành lủi thủi ra về để lo chuyện vượt biên của chính mình. Và cuộc tìm tự do của Quý thành công mỹ mãn, rồi anh được định cư ở Mỹ. Cuộc sống mới nơi xứ lạ quê người có nhiều khó khăn, vất vả, Quý dần dần quên Phượng. Rồi anh cũng có gia đình, con cháu đầy đàn. Vì hoàn cảnh mà hai người phải xa nhau, không ai phụ ai.

Lão thắc mắc không hiểu bà y tá nhắc đến tên Phượng có mục đích gì? Lão sẽ hỏi lý do khi gặp lại. Phải chăng bà y tá này có liên hệ với Phượng? Buổi chiều, người đưa cơm, không phải bà y tá mà lão Quý mong chờ. Lão thất vọng nên rụt rè hỏi:

- Bà y tá thường gặp tôi, bây giờ còn trong bệnh viện không hay đã ra về?

Bà y tá vui vẻ trả lời:

- Chị ấy hết giờ làm việc nên đang sửa soạn ra về.

Lão mừng rỡ nói ngay:

- Tôi muốn gặp bà ấy trước khi bà ấy ra về.
- Dạ. Cháu sẽ nói với chị ấy vào gặp bác.

Không đầy năm phút sau, người nữ y tá mà lão muốn gặp đi vào phòng. Bà hỏi ngay

- Bác muốn gặp cháu? Có chuyện gì?

Lão mừng rỡ nói:

- Bà nhắc tới một người tên Phượng, tôi muốn biết bà có liên hệ gì với bà Phượng?

Bà y tá giữ im lặng một lúc, rồi nói:

- Thưa bác, Phượng là tên mẹ cháu...

Lão hơi giật mình, nhìn bà y tá đăm đăm:

- Là mẹ của bà? Bây giờ bà Phượng ở đâu?

Bà y tá chột buồn:

- Mẹ cháu mất cách đây đã mấy năm.

Lão ngập ngừng vài phút, rồi buồn buồn:

- Tôi và Phượng yêu nhau, rồi vì hoàn cảnh bất ngờ mà phải chia tay nhau. Chúng tôi đã định làm đám cưới, nhưng thời thế thay đổi bất ngờ, phải xa nhau.

Bà nữ y tá có vẻ ngậm ngùi, chậm rãi nói:

- Mẹ con cũng cho biết như vậy...Sau khi sinh ra con, mẹ con quyết tâm ở giá để nuôi con đến khôn lớn.

Lão rụt rè:

- Như vậy...Như vậy...

Bà nữ y tá liền nói:

- Vâng, con chính là con của bố đấy....Trong mấy ngày vừa qua, con đã lấy máu của bố để thử DNA nên biết chắc con là con của bố.

Lão bị xúc động mạnh, nên không nói được một lời nào, chỉ nhìn bà y tá đăm đăm. Bà kéo ghế đến sát giường rồi ngồi xuống, thân mật nói:

- Con xin kể hết chuyện của Mẹ con cho bố biết... Mẹ con là người rất đàng hoàng, sau khi sinh ra con, bà hết lòng lo cho con, dù cũng có một vài ông tỏ vẻ thích bà. Nhờ vậy mà con được sống một cuộc đời sung sướng, tràn đầy hạnh phúc. Chồng con là một bác sĩ chuyên về giải phẫu. Con dù là y tá trưởng của bệnh viện này, nhưng vẫn tiếp tục học. Hai năm nữa con sẽ tốt nghiệp bằng bác sĩ chuyên về tai, mũi, họng. Vì vậy, con xin bố giữ gìn sức khỏe để dự lễ ra trường của con.

Nghe người y tá nói vậy, lão rất xúc động vì không ngờ lại có người con gái đặc biệt như vậy. Lão đăm đăm nhìn người nữ y tá, không thốt nên lời. Lão thầm nghĩ: *"Không lẽ con người xinh đẹp, tài giỏi thế này mà là con ruột mình sao? Thật không ngờ và rất khó tin."* Lão ngập ngừng hỏi:

- Xin lỗi, bà...bà...tên gì?

Người nữ y tá liền nói:

- Bố đừng gọi con là bà nữa.

Lão khẽ thở dài, rồi khẽ hỏi:

- Chị tên gì?
- Mẹ tên Phượng, con là Phượng, thừa bố.

Lão đăm đăm nhìn người đàn bà tự nhận là con gái lão, rồi nhận ra những nét giống mẹ. Lão vui lắm, không ngờ cuối đời lại được gặp con gái ruột của mình. Tự nhiên nước mắt lão trào ra dàn dụa...

TQK

5 tháng 5, 2018